

NO US ENCANTEU MIRANT EL CEL

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

El diumenge de l'Ascensió suposa un fet traumàtic en la vida dels companys de Jesús. Marca un abans i un després. Han estat uns tres anys vivint amb ell, intentant aprendre, intentant veure, intentant fer com ell. Després de l'experiència forta de la seva mort, que també va significar per a cadascun entrar en un pou fosc de mort, perquè no van entendre el sentit de la mort absurda i denigrant de Jesús a la creu, van poder gaudir de la seva incomprendible resurrecció i tornar a viure amb ell.

Després de la seva resurrecció, però, van haver d'entendre un Jesús diferent d'abans, més pendent del Pare i amb ganes que ells poguessin endinsar-se en els seus ensenyaments profunds. Però hi havia tants matisos que no entenien, tantes vores inacabades, tants fils que no sabien teixir! L'important és que era amb ells altra vegada i que podien compartir plegats un mateix anhel. Va viure amb ells quaranta dies, com quaranta van ser els anys que el poble va trigar a arribar a Israel des d'Egipte, com quaranta van ser els dies que Jesús va viure sol al desert a l'inici, després de rebre el baptisme de Joan.

Avui iniciem la lectura del llibre dels Fets dels Apòstols. Jesús els demana, després de la resurrecció, que no s'allunyin de Jerusalem perquè han de rebre el baptisme de l'Esperit Sant. Els apòstols, però, encara continuen pensant en reialmes d'aquest món. No poden entendre més enllà, perquè encara no han rebut aquest Esperit.

I avui, inesperadament, Jesús se'n va al cel davant els seus ulls atònits. S'han quedat sense res: al Pare de Jesús no l'han vist mai, Jesús ja no hi és i l'Esperit Sant encara tampoc. Recorden que Jesús els va dir que havia de marxar primer i que la veritable força els vindria de l'Esperit, però ara s'han quedat palplantats, paralitzats. Sort que un parell d'homes de blanc els diuen que ànim, que es moguin, que què hi fan embadocats mirant el cel.

Pau, a la carta als efesis, esclata en un càntic de petició i demana a Déu que ens concedeixi el do d'una comprensió profunda que il·lumini la nostra mirada interior. Així podrem conèixer la grandesa immensa del poder que ell obra en nosaltres, un poder que no ens sembla propi, però que ell ens el possibilita.

És curiós, però, que l'evangeli de Mateu situa l'escena a Galilea, el lloc on van conèixer Jesús. És Jesús mateix que els demana que retornin a la font de tot plegat, però amb la maduresa de vida viscuda a Jerusalem. És curiós que, quan són a Galilea, els diu que marxin per tot arreu a explicar el que han vist i viscut i a anunciar una notícia nova, la bona nova de l'evangeli, que és dir el mateix dues vegades. I és curiós, també, que, bo i estant encara amb ells, els digui que bategin en nom de la Trinitat. Jesús sempre ha estat conscient que forma un equip amb el Pare i l'Esperit.